

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

เมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้น ซึ่งถือว่า อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งของสังคมอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งถ้าเป็นอาชญากรรมที่มีผู้รับบาปเคราะห์ และสามารถหาผู้กระทำ ความผิดมารับผิดชอบคดีใช้ค่าเสียหายได้ บุคคลผู้กระทำความผิดควรเป็นผู้รับภาระในการจ่ายค่า ทดแทนให้แก่ผู้เสียหายในคดีอาญาหรือเหยื่ออาชญากรรมเพื่อให้เกิดความยุติธรรม

นอกจากนี้ในทุกๆ เหตุการณ์การกระทำความผิดอาญานั้น รัฐต้องตระหนักว่า เหยื่อ อาชญากรรมมีความสำคัญมากกว่าผู้กระทำความผิด โดยให้ความมั่นใจกับเหยื่ออาชญากรรมได้ ว่า เหยื่อเป็นบุคคลที่จะได้รับการชดเชยค่าเสียหายอย่างเต็มที่ การที่ถือว่ารัฐต้องให้ความคุ้มครอง ต่อเหยื่อกรณีผู้กระทำความผิดนำเรื่องราวจากการกระทำความผิดไปสร้างผลกำไร โดยการออก กฎหมายคุ้มครองเงินกำไรจากการกระทำความผิดให้แก่เหยื่ออาชญากรรมผู้ได้รับผลกระทบจาก การกระทำดังกล่าว เนื่องมาจากแนวนโยบายพื้นฐานสำคัญของรัฐ 3 ประการ คือ

(1) นโยบายการให้ความคุ้มครองให้มีการชดเชยค่าเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรมก่อน ผู้กระทำความผิดจะมีกำไร โดยผู้กระทำความผิดนำเรื่องราวในการกระทำความผิดไปขาย ดัง นั้น บทบัญญัติกฎหมายซึ่งกำหนดให้มีการจ่ายเงินตามนโยบายดังกล่าวถือว่าตรงกับนโยบายข้อพื้น ฐานนี้อย่างยิ่ง

(2) กฎหมายคุ้มครองผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดนี้ ช่วยอำนวยความสะดวกต่อเหยื่ออาชญากรรม เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้ให้นำเงิน ค่าเสียหายมาจากบุคคลผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงต่อเหยื่อผู้ต้องทนทุกข์ ทรมานจากการกระทำความผิดอาญา

นอกจากนี้ ถือว่า การที่ผู้กระทำความผิดต้องรับภาระการชดใช้ค่าเสียหาย นั้น เป็น การช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่รับผิดชอบของผู้เสียหายอากร และสามารถนำเงินได้จากภาษีไปใช้ให้ เกิดประโยชน์ที่อื่นแทนนั้น เป็นผลประโยชน์หลักอันสำคัญของรัฐ

(3) กฎหมายป้องกันการสร้างผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำ

ความผิด มุ่งที่จะป้องกันมิให้อาชญากรได้ผลประโยชน์จากการกระทำความผิด โดยถือว่าเป็นจุดยืนในผลประโยชน์อันสำคัญของรัฐ

แต่เนื่องจากประเทศไทย ไม่มีกฎหมายคุ้มครองสิทธิของเหยื่ออาชญากรรม ในผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำความผิด ดังนั้น เมื่อมีเหยื่ออาชญากรรมเกิดขึ้น และเป็นที่น่าสนใจของสาธารณชน ซึ่งต่อมามีการจับตัวผู้กระทำความผิดได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อกระบวนการยุติธรรมมาก หากผู้กระทำความผิด เช่น “Son of Sam” สามารถคาดได้ว่าตนเองจะได้รับเงินก้อนจำนวนหนึ่งจากการเล่าเรื่องราวในการกระทำความผิดในขณะที่มีคนมากมายต้องตายหรือได้รับบาดเจ็บจากการก่ออาชญากรรมดังกล่าว ปัจจุบันเหยื่อหรือผู้เสียหายในคดีอาญาตามกฎหมายไทยมีสิทธิได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นเพียงทางเดียวคือ การฟ้องตัวผู้กระทำความผิด โดยดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดเพื่อให้ชดเชยค่าเสียหายตามหลักเกณฑ์ของการฟ้องคดีละเมิด แต่การดำเนินคดีของผู้เสียหายตามกฎหมายไทยที่มีอยู่มีข้อจำกัดหลายประการ และเพื่อเป็นการช่วยเหลือมิให้เกิดความทุกข์ทรมานของเหยื่อในการฟ้องเรียกเงินที่ผู้กระทำความผิดได้รับจากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำได้สะดวกขึ้นจึงควรมีการบัญญัติกฎหมายเฉพาะเพื่อให้คุ้มครองสิทธิของเหยื่อ

5.2 ข้อเสนอแนะ หากมีการนำกฎหมายดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย

กฎหมายป้องกันการสร้างผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำเมื่อนำมาใช้กับกรณีที่ผู้กระทำความผิดเสียใจต่อการกระทำของตนอย่างยิ่ง หรือกรณีผู้กระทำความผิดมีฐานะมั่งคั่งเท่านั้นที่ไม่มีการลิดรอนเสรีภาพในการพูดและไม่ขัดกับบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด

จากผลของการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะดังนี้

1. ควรมีการนำรูปแบบกฎหมาย การคุ้มครอง เงินผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำมาใช้เพื่อคุ้มครองสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมในผลประโยชน์ดังกล่าว โดยการออกเป็นกฎหมายเฉพาะ

2. หากมีการนำรูปแบบกฎหมาย เฉพาะมาใช้เสริมควรคำนึงถึงสาระสำคัญในเรื่อง

2.1 รูปแบบของกฎหมายในการกำหนดจำนวนเงินที่จะยึด ควรจะกำหนดให้ผู้กระทำความผิดมีสิทธิในเงินจำนวนดังกล่าวด้วย เนื่องจากหากทำการยึดเงินจำนวนดังกล่าวทั้งหมดจะเป็นสิ่งที่ไม่ส่งเสริมให้มีการพูดเลย ซึ่งทำให้รัฐไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการชดเชยค่าทดแทน เพราะผู้กระทำความผิดไม่ต้องการแสดงออกเพื่อสื่อความหมาย และเหยื่อยังไม่ได้รับค่าทดแทนอยู่เช่นเดิม

2.2 ลักษณะถ้อยคำที่นำมาบัญญัติไม่ควรระบุไปเฉพาะว่า ให้ยึดเงินผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่าเรื่องราวในการกระทำความผิด ซึ่งเผยแพร่ในรูปแบบ หนังสือ ภาพยนตร์, การแสดง ออกอย่างอื่น เพราะจะทำให้เป็นรูปแบบการออกข้อกำหนด โดยยึดสาระของคำพูด (Content Based) ซึ่งจะเสี่ยงต่อการถูกตรวจสอบในประเด็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ

2.3 กฎหมายฟ้องยึดเงินผลประโยชน์ที่จะออกจะต้องไม่ครอบคลุมไปถึงเงินได้ของผู้ตีพิมพ์ด้วย เนื่องจากหากรูปแบบของกฎหมายยึดเงินได้ของผู้ตีพิมพ์ก็จะมีผู้ตีพิมพ์คนใดต้องการที่จะตีพิมพ์เรื่องดังกล่าวเนื่องจากไม่ก่อให้เกิดรายได้จากการพิมพ์แต่อย่างใด ทำให้เสรีภาพในการรับรู้ข่าวสารของประชาชนถูกกลืนตรอนลง ซึ่งถือว่าขัดกับรัฐธรรมนูญ.